

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 17 december 2010 in zaak nr. 10/24201 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 juni 2010 (hierna: het besluit) heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Het besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 december 2010, verzonden op 20 december 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000) en de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.3. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij door in het besluit te beoordelen of van de verklaringen van de vreemdeling positieve overtuigingskracht uitgaat, een onjuist beoordelingskader heeft gehanteerd, omdat hij daarin niet heeft gesteld dat die verklaringen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen dan wel tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevatten. Hiertoe voert de minister - voor zover thans van belang - aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat, nu hij artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan de vreemdeling heeft tegengeworpen, voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.3.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, afgewezen, indien een vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat een vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij

die vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het VV 2000 - in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt - acht de minister de verklaringen van de desbetreffende vreemdeling en de daarin gestelde feiten geloofwaardig, indien deze aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde vereisten heeft voldaan. Aan die vereisten zal een vreemdeling in de regel niet voldoen, indien zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet. In dat geval zal voor de minister volgens paragraaf C14/3.4 van de Vc 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.3.2. De rechtbank heeft overwogen en in hoger beroep is onbestreden dat de minister aan de vreemdeling in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen. Dit in aanmerking genomen, heeft de minister gelet op het in 2.3.1 weergegeven beoordelingskader in het besluit terecht beoordeeld of van de verklaringen van de vreemdeling positieve overtuigingskracht uitgaat.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit worden getoetst in het licht van de daartegen bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. Onbestreden is dat de minister in het besluit aan de vreemdeling niet uitdrukkelijk heeft tegengeworpen dat zijn verklaringen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen dan wel tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevatten. Dat laat onverlet dat de minister ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het VV 2000 die verklaringen geloofwaardig acht, indien - onder meer - zij samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor de aanvraag en is komen vast te staan dat de vreemdeling in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.5.1. De vreemdeling heeft - samengevat weergegeven - aangevoerd dat het besluit ondeugdelijk is gemotiveerd, omdat daaruit niet blijkt waarom de minister zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft geacht. In dat verband heeft hij erop gewezen dat hij zeer gedetailleerd en consistent heeft verklaard en dat zijn relaas wat betreft de corruptie en machtspeletjes, overeenkomt met de landeninformatie over Armenië.

2.5.2. De minister heeft zich in het besluit, daaronder begrepen het daarin ingelaste voornemen, - samengevat weergegeven - op het standpunt gesteld dat hij niet aannemelijk acht dat politieagenten eerst bij de vechtpartij van de vreemdeling aanwezig zijn geweest, maar dat zij zijn vertrokken toen zij vernamen dat de zoon van de burgemeester daarbij betrokken was en dat zij

later op eigen initiatief naar het ziekenhuis zijn gekomen om aangifte op te nemen. Verder heeft de minister niet aannemelijk geacht dat de vader van de toenmalige vriendin van de vreemdeling hem nodig heeft gehad om de zoon van de burgemeester te laten boeten voor de poging tot ontvoering van zijn dochter, omdat hij een afgevaardigde was van het Armeense parlement en thans gevierd zakenman, zodat niet valt in te zien dat juist hij de vreemdeling nodig heeft gehad om de zoon van de burgemeester te laten boeten voor iets waar de vreemdeling niets mee te maken had. Ook heeft de minister, onder verwijzing naar het voorgaande, niet aannemelijk geacht dat de vreemdeling door medestanders van de vader van zijn toenmalige vriendin is benaderd om alsnog een valse verklaring te ondertekenen en dat de politie hem vervolgens, vanwege die verklaring, heeft opgepakt en in een kelder heeft vastgehouden. Nu voormelde gebeurtenissen niet aannemelijk zijn, zijn de daarop volgende gebeurtenissen evenmin aannemelijk, aldus de minister.

2.5.3. Het argument van de vreemdeling dat hij moet worden gezien als slachtoffer van een juridisch conflict tussen twee machtige partijen, heeft de minister niet aannemelijk hoeven achten, omdat, zoals hij daartoe heeft opgemerkt, niet valt in te zien dat twee machtige partijen middels een klein incident en de betrokkenheid van de vreemdeling daarbij, op deze wijze hun stem willen laten gelden en hun juridisch gelijk willen halen, temeer nu die partijen voormelde poging tot ontvoering ook middels een juridische strijd hadden kunnen uitvechten. Hieruit volgt dat de minister zich gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld waarom de verklaringen van de vreemdeling niet aannemelijk zijn. Dat hij, zoals de vreemdeling heeft aangevoerd, zeer consistent en gedetailleerd heeft verklaard en die verklaringen overeenkomen met de over Armenië beschikbare landeninformatie, doet er niet aan af dat de minister zijn asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

De beroepsgrond faalt.

2.6. In het besluit heeft de minister een standpunt ingenomen over toepassing van het beleid inzake vreemdelingen die buiten hun schuld Nederland niet kunnen verlaten. Het betoog van de vreemdeling dat hij zich daartegen vóór de totstandkoming van het besluit niet afdoende heeft kunnen keren, faalt, nu hij eerst in zijn zienswijze er op heeft gewezen dat hij een buiten zijn schuld ongedocumenteerd, uit Armenië afkomstig persoon is.

2.7. Het inleidende beroep is ongegrond. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat aan de in eerste aanleg voorgedragen, maar hiervoor niet besproken beroepsgronden, niet wordt toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden dan wel onderdelen van het besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen partijen in hoger beroep aan de orde hebben gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 17 december 2010 in zaak nr. 10/24201;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

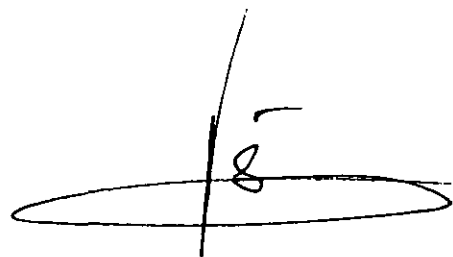
w.g. Beerse
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2012

382-636.

Verzonden: 24 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser